

FELEK*

Derleyen: Mehmet SÜRMEĒĒ

Vaktiyle zengin bir ağanın bir de ailesi varmış. Ağa, hizmetkâr tutup çalıştırmış. Herkesin hayran olduğu yaşantıya sahipmiş. Yıllar sonra zenginliğini kaybetmiş. Köy halkı üzerindeki nüfuzu da azalmış.

Bir gün evinin ocak başında hanımıyla oturuyormuş. Yanlarına hizmetçileri gelmiş oturmuş. Ağa içini çekerek:

“Ah Felek,” demiş.

Hizmetçi hemen Ağa'ya dönerek:

“Sana bir şey mi oldu, bir yanlış iş mi yaptık Ağa?”

“Sen ne yapacaksın oğlum. Ne yaptıysa Felek yaptı bana.”

İki gün sonra hizmetçi ağanın hanımına diyor ki:

“Yenge, dağarcığımı ekmek doldur, bana ver.”

Hizmetçinin nereye gideceğini ne yenge soruyor, ne de kendisi söylüyor. Dağarcığını alıp yola koyuluyor. Kurduđu hayal, feleği bulup ağasının hakkını alacak. Köy, ilçe, kent dolaşp duruyor. Günlerden bir gün bir ilçeye varıp bir kahveye gidiyor. Kahvede yanındaki masada oturan birisi çay dağıtan garsona dönerek:

“Felek, şu garip adama bir çay ver.”

Garson da hizmetçiye çayı getiriyor. Hizmetçi durmadan çay içiyor ve hem de seviniyor. İçinden diyor ki: “Yarabbi, şükür feleği buldum”. Vakit geç. Kahvede oturanlar evlerine gidiyorlar. Hiç kimse kalmıyor. Yalnız hizmetçi ile Felek kalıyor. Felek diyor:

“Konağın verse konağına buyur. Yoksa buyur ben misafir edeyim.”

Hizmetçi kalkıyor. Kahvenin kapısını içeriden kilitliyor. Anahtarı cebine koyuyor. Garsonun yakasına yapışıyor:

“Ulan Felek! Tez ağanın hakkını ver.”

Felek şaşkına dönüyor.

“Kardeşim sen nasıl adamsın. Ne ağası, ne hakkı, ben bir şey bilmiyorum.”

Hizmetçi sopayı atıyor. Feleği dolandıra dolandıra dövüyor. Felek ne kadar yemin ediyorsa fayda etmiyor. Hizmetçi, ağasının hakkını istiyor. Felek bakıyor, bu beni öldürecek, bir kurnazlık düşünüyor:

“Dur ağanın hakkını vereyim diyor.”

“Ver bakalım.”

Kahveden dışarı çıkıyorlar. Herkez yatmış. Yarı gece olmuş. Felek:

“Bana bak hemşerim, diyor. Karşıda üç kavak var. Birinci değil, ikinci değil, üçüncünün dibinde ağanın hakkı. İşte sana kazma kürek. Git, kaz çıkar.”

Hizmetçi gidiyor. Felek ise Kahveye girip kapıyı kitliyor. Masaları, sandalyeleri kapının arkasına yığıyor. Yatıyor. Fakat uykusu gelmiyor. Kırıklarına, morartılarına baktıkça ağlıyacak oluyor ağrıdan, sızıdan. Hayret ediyor bu nasıl işti, nasıl belâydı diye.

Biraz sonra bakıyor, kapı vuruluyor. Feleğin korkusu çoğalıyor.

“Hemşeri, ben kapıyı açmam, yatmışım” diyor.

“Yahu Felek bana ya bir heybe, ya da bir çuval ver.”

“Git başka yerden al.”

“Vallahi, billahi bir şey yapmıyacağım. Allah bir bildiğin gibi inan bana. Bir çuval veya bir heybe alacağım.”

Felek kalkıp kapının arkasından masayı, sandalyeyi kaldırıp yerine koyup kapıyı aralıyor ve bir heybe veriyor. Felek kapı aralığında bakıyor ki hizmetçi çabuk çabuk gidiyor. Kapının

* *Türk Folklor Araştırmaları Dergisi*, 1970, sayı: 246

önünde biraz bekliyor. Düşünüyor: “Yahu, ben rüya mı görüyorum. Böyle ne oluyor”. Az sonra hizmetçi heybeyi zorla getiriyor. Felek heybeye bakıyor ki hakikaten altın dolu. İkisi de o gece kahvede yatıyorlar. Felek korkusundan heybedeki altına yan bile bakamıyor. Hizmetçi kendi kendine der ki: “Bu bir hırsız. Ağamın hakkını çalmış. Buna biraz versem iyi olur amma, kimin hakkını kime vereyim. Bu altınlar Ağamın”.

Sabah olur. Kahveden ayrılır. Düşer yola. Günlerce yol aldıktan sonra ağasının köyüne varır. Eve gelince ağasıyla, yengesini ocağın başında bulur.

“Oğlum, hayrola nerelere gittin, nerede kaldın. Zorla getirdiğin heybe ne dolu?”

Hizmetçi heybeyi ağanın önüne bırakır.

“ Ağa! Feleği bulup, hakkını almak benim vazifemdi. Şimdi Ağalık da senin vazifen.

Ağa gözlerine inanamaz altınları görünce. Altının birazını da hizmetçiye verir. Hizmetçi vedalaşır, kendi köyüne döner. Ağa yengeye döner:

“Biz bunu kaçmış biliyorduk. Aylardır yoktu. Hangi söze uydu gitti. Evimizde de hülüslü çalışırdı. Sonunda o da taksimattan kısmetini aldı.

Dünyada ne sadıkane insanlar varmış. Herkez böyle tertemiz kalpli olsa yaşamak çok iyi ve zevkli, kolay olur. Allah ocağına bağışlasın